

ENGELLİ ENGELSİZLER İLE ENGELSİZ ENGELLİLER

Güzel bir sonbahar gününde, çocuklarının diploma törenine katılmak için gelen konuklar, hukuk fakültesinin tören alanını, erken saatlerden itibaren doldurmaya başladı.

Selim Bey ve Eşi Nuran Hanım'da, çocukları için oradaydı. Onur, uzun boylu, sportmen vücutlu ve oldukça yakışıklıydı. Babası “ yakışıklı” lakabını takmıştı. Yalnız olduklarında adını söylemez “yakışıklı” diye hitap ederdi. Oğlunu uzaktan gören Selim Bey eşine: “ Bizim yakışıklı. Bak el salıyor “ derken eşi ile birlikte el salladı. “ Kerata. Ne de çabuk büyüdü. Zaman nasıl da çabuk geçiyor.” Diye söylenirken Eşinin “ Haklısın” dediğini duydu. Gülümsedi.

Ağaçların gölgeleri, tören alanının üzerine düşmüştü. Diploma almayı hak etmiş öğrenciler; aralarında şakalaşıyor, sohbet ediyor, törene katılmış aileleriyle karşılıklı birbirlerine el sallıyor, sevgi gösterisinde bulunuyordu.

Konuklara ayrılan kısım dolmuştu. Oturmak için yer kalmayınca, gelen konukların bir kısmı töreni ayakta izlemek zorunda kalmaktan, bu özel günde rahatsız olmayacakları yüzlerindeki ifadeden anlaşılıyordu. Konukların çoğunluğu, orta yaşın üzerindeydi. Beylerin ve hanımların şıklığı göz alıcıydı.

Tören başlamak üzereydi. Ortalığa sessizlik hâkim oldu. Birkaç deneme anons sesinden sonra, nihayet tören başladı. Konuşmacıların ve diplomalarını alan öğrencilerin, fotoğrafları çekilirken, makinelerin flaşları peş peşe parlıyordu.

Törenin son bulduğu anonsu yapıldığında, aileler çocuklarıyla birlikte sarmaş dolaş tören alanını terk ederken, kızlı erkekli öğrenciler, son kez birlikte vakit geçirmek için küçük gruplar halinde uzaklaşıyorlardı. Selim Bey ve Eşi, oğullarıyla birlikte kalabalıktan sıyrılarak, otomobillerine binip, fakülteyi terk ederek karayoluna çıktılar.

Yoğun trafik akışı içinde Selim Bey, dikkatli kullandığı otomobili ile kırmızı trafik ikaz lambasının yanması üzerine kavşakta durdu. Yeşil ışığın yanması üzerine hareket ettiği sırada, kavşakta durması gereken bir yolcu otobüsü, kırmızı ışık ihlali yaparak, önünden geçmekte olan Selim Bey'in otomobiline yandan şiddetle çarptı. Otobüs önüne kattığı otomobili, metrelerce sürükleyerek, durduğunda, ezilmiş ve adeta ikiye katlanmış olan otomobilin, ön koltuğunda bulunan Selim Bey ve Eşi Ölmüş, Onur ise ağır yaralanmış ve bayılmıştı.

Kazaya karışan otobüsten inen birkaç yolcu ile olayı görüp araçlarını yolun kenarlarına park etmiş olan sürücüler, merakla etrafi doldurmuş, otomobilin çevresinde şaşkın şaşkın bakıyor, ne yapmaları gerektiğini kestiremez bir haldeydiler. İki ambulans peş peşe sirenlerini çalarak geldi. İnen görevliler ellerinde malzemeleriyle otomobile doğru koştu. Selim Bey ve Eşi Nuran Hanımın hareketsiz vücuduna müdahale eden görevliler, ölmüş olduklarını gördüler. Yaralı. Onur'a ilk müdahalede bulunarak, ambulansa alıp, sirenlerini çalarak hızla olay yerinden uzaklaştırlarken, polis arabasının siren sesleri duyuldu. Araçtan inen polisler, meraklı birkaç kişiyi uzaklaştırdıktan sonra, olaya müdahale eden savcının talimatlarını yerine getirdi. Adli işlemler bitince yol trafiğe açıldı. Cenazeleri almaya gelen hastane aracına eşlik eden polisler, olay yerinden ayrıldılar.

Sağlı sollu yolun kenarına park etmiş birkaç otomobilde hareket ederek yollarına devam edince, hiçbir şey olmamış gibi karayolunda trafik akışı yeniden başladı.

Ağır yaralanan Onur, camların gözüne saplanması sonucu görme yeteneğini kaybettiğini bilmeden, verilen ilacın etkisi ile yatağında uyumuştü. Kendine geldiğinde,

panik ve şaşkın bir haldeydi. Aldığı yaralardan canı yanıyordu. Gözlerini kaybettiğinden, anne ve babasının da öldüğünden henüz haberdar değildi.

Olayın ertesi günüydü. Sabahın erken saatleriydi. Odanın penceresinde, tül perdeden içeri sızan güneşin ışıkları doğrudan Onur'un yatağına düşüyordu. Bir müddet etrafi dinledi. Ses yoktu. Yalnız olduğunu anladı. Ali çağrı ziline gitti, zil sesini duyan bir görevli odaya girdi. Anne ve babası hakkında, tatmin edici bir cevap alamadı. Eli sargılı yüzüne gitti. Canı yandı. Odaya giren ayak sesleri duydu. Birinin geldiğini anladı. Gelen hizmetliydi. Odayı temizlemek için girmişti. Onur kim olduğunu sormadan, anne ve babası hakkında bilgi almaya çalıştı. Hizmetli gözlerinin sarılı olduğunu gördüğü Onur'a baktı: " Ben hizmetliyim, hemşireye sorun." Dedikten sonra işini bitirip kapıyı çekerek dışarı çıktı. Kapının kapanma sesini duyan Onur, hareketsizce sırt üstü uzandı. Bir müddet sonra yan döndü. Yorulmuştu. Uykuya daldı.

Şimdi perişan halde yatıyordu.

Yardım istedi. Sesini duyan bir görevli kapıyı açarak içeri girdi. Gelen, hastabakıcıydı. Konu hakkında bilgisi yoktu. Onur birden hiddete kapıldı. Hemşireyi çağırmasını istedi. Görevli başını sallayarak dışarı çıktı. Koridorda gördüğü hemşireye bir şeyler söyledi, hemşire telaşla odaya girdi. Ayak seslerini duyan Onur, anne ve babasının yanına gitmek istediğini, ağlamaklı bir sesle yalvarırcasına haykırdı. Kalkmaya çalıştı. Hemşire telkinde bulunarak müdahale etti. Sakinleşmeyince, doktor çağırma için odadan koşar adım çıktı. Babacan tavırlı bir doktor içeri girdi. Rahatlatıcı konuşmalar ile telkinde bulundu. Onur ısrarla anne ve babasını görmek istediğini söyledi. Doktor hemşireye işaret etti. Sakinleşmesi için ilaç verdi. Bir müddet izledi. Onur sakinleşmişti. " Anne ve babasının trafik kazasında öldüğünü, kendisinin de gözlerini kaybettiğini, bu gerçekleri kabul etmesi" gerektiğini kontrollü bir şekilde söyleyen doktora karşı, duyduklarından kendini kaybeden Onur, şuursuzca haykırmaya, ağlamaya başladı. Sakinleştirmek için yapılan iğneden sonra yorgun bedeni uykuya daldı. Kendine bir zarar vermesinden endişelenen hastane yetkilileri, tedavisi bitinceye kadar, yanında bulunmak üzere bir hemşire görevlendirdi.

Diploma törenine giden anne ve babasının ölümünden kendini sorumlu tutan Onur, içine kapandı. Yemekleri, zoraki yiyor, sık sık sinir krizleri geçirip ağlıyordu. Yaşamak istemiyordu.

Aradan geçen uzun zaman içinde anne ve babasının ölümünü kabullenmişti. Görememek ve tek başına hayatla mücadele edeceği düşüncesi aklına geldikçe endişeleniyor, içini umutsuzluk kaplıyor, yaşamaktan korkuyordu.

O, çaresiz insanlara çare olmak için hukuk fakültesini tercih etmiş ve avukat olmayı planlamıştı. Şimdi çaresiz olan kendisiydi. Yaşamak ve ölmek arasında bocalıyordu. Sinirleri bozulmuş, oldukça zayıflamış, mutsuzluğu yüzüne sirayet etmişti.

Halinden endişe eden doktorlar, kendine bir zarar vermesinden tedirgindiler. Hayata bağlamak için hastane yönetimi arayışa girmiş ve ilgilenecek görevliyi belirlemişti. Mesleğini yaparken Psikolog öğrenimini de tamamlamış olan Semra Hemşireyi, Onur taburcu oluncaya kadar ilgilenmek üzere görevlendirmeyi uygun gördüler.

Semra Hemşire görevine başlamadan önce, bilmesi gereken bilgileri hastane yetkilileri ve öğrenim gördüğü fakülteden aldı. Okulun müzik takımında gitaristlik yaptığını öğrendiğinde, bu yönünü de tedavide değerlendirmek için, aldığı gitarı hastaneye getirdi.

Geçen sürede, Onurun güvenini kazanmış, onu, hayata bağlamak için tüm yeteneklerini ve bilgisini kullanmıştı. Onur'un yattığı oda bahçeye bakıyor ve bir ağacın yeşil yapraklı dalları, pencereye kadar uzanıyordu. Kuşlar ağacın dallarına konuyor, gördükleri kurtçuk ve böcekleri yiyorlardı.

Sabah güneş doğmadan önce, Semra Hemşire pencerenin dışına bolca kuşyemi koydu. Hafif açık bıraktığı pencerenin tülünü çekti. Onuru yaşama bağlamak için bir oyun oynayacaktı. Onur uyanmış, pencereye vuran sabahın ilk ışıkları içeri süzülmişti. Güvercinler, serçeler ve kumrular pencere kenarına konmuş olan kuşyemlerini yemek için, birbiri ile yarışıyor, kanatları cama çarparken, guguklaşmaları ve kanat sesleri birbirine karışıyordu.

Semra Hemşire tepkisini beklemeye başladı. Onun gülümsediğini gördü. Onur penceredeki kuş seslerini duymuştu.

“Pencerede kuşlar var.”

“Evet, herhalde sana günaydın demeye geldiler.”

“Susss. Aman ürkütmeyelim, uçmasınlar.”

Kısa bir sessizlik oldu. Açılan oda kapısının gıcirtısını duyan kuşlar havalandı. Kapıdan içeri bakan bir ziyaretçi gülümseyerek kapıyı tekrar kapattı. Onur sinirlenerek eliyle yatağa vurdu.

“Tüh! Uçtular.”

“Üzülme. Yemleri duruyor yine gelirler... Bak! Geldiler işte.” İşaret parmağını ağzına götürün Onur:

“Susss... Sessiz olalım.” Diye adeta fısıldadı.

Odaya uzun süre bir sessizlik hâkim oldu. Yaşamın devam ettiğinin farkına varan Onur, o gün ilk kez gülümsedi. Yüzünü mutlu ifade aldı ve kuşlarla ilgili, Semra Hemşireyle sohbet etti.

O güne kadar tüm telkinlere rağmen, konuşmaktan kaçınan Onur için kuşlar, hayata bağlanmasına bir başlangıç yapmıştı. Sonraki günlerde kuşlara yem vermeyi sürdüren Semra hemşire; çok zaman kuşyemini Onur’un vermesine yardımcı olmuştu.

Semra Hemşire’nin babası, askerlik görevi sırasında, mayına basmış, bir ayağını ve gözlerini kaybetmişti. Onur’u çok iyi anlayabiliyordu.

Hüzünlü günler geride kalmış, hayatla barışmıştı. Düzenli yemeğini yiyor, mecbur kalmadıkça yardım istemiyor, gülüyor, rahat konuşuyor ve sohbet ediyordu. Gelişmelerden, hastane yönetimi çok memnundu. Semra Hemşire, planın ikinci safhasını uygulamaya başladı. Gitarı yavaşça Onur’un kucağına bıraktı. Onur eline aldı.

“Gitar.”

“Tanıdın mı?”

“Evet. Hissettim. Kullandığım parfümün kokusu sinmiş. Bu benim gitarım. Nasıl alabildin.”

“Zor olmadı. Aldım işte.”

Onur kendini tutamadı, yatağının kenarına oturmuş Semra Hemşireye sevinçle sarıldı. Karşı koymadı. Mutluydu. Onurun saçlarını okşadı. Her ikisi de birbirinden etkilenmişti. Onur utangaç bir ses tonuyla mırıldandı.

“Affedersin. Birden heyecanlandım işte. Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim.”

Her şey yolunda gidiyordu. Onur, gitarı kavradı, parmaklarını tellerin üzerinde gezdirdi, çalmak veya çalmamak arasında kararsızdı. Çalamamaktan korkuyordu. Gitarı elinden bırakırken, Semra Hemşire tedirgin oldu.

“Çalmayacak mısın?”

“İsterim ama gözüm...”

“Bir denesen.”

“Peki. Deneyeyim.”

“Çok teşekkür ederim.”

“Niçin?”

“Çalmayı kabul ettiğin için.”

“Henüz çalıp çalamayacağı bilmiyorum. Deneyeceğim.”

“ Sen iyi bir gitaristsin. Yapacağına inanıyorum. “

“ Bu kadar iltifattan sonra çalabilirim herhalde. “

Gülüşüler. İkisinin de gülümsemeler yüzlerdeki mutluluğu yansıtıyordu. Onur parmaklarını tellerin üzerinde gezdirdi. Görmesi gerekmiyordu. Alışkanlıkla nerede duracağını, ne zaman hareket edeceğini anlamıştı. Notalara göre müziğin tınısı, Onur’un ağzından mırıltı olarak çıkıyordu. Birkaç hareketten sonra, çok sevdiği bir parçayı mırıldandı.

“ Bu senin için.”

Semra Hemşire duygulandı. Onur’un sesi buğulu ve çok güzeldi. Bir daha, bir daha derken o gün kolları yoruluncaya kadar çaldı. Semra Hemşire de şarkıların çoğuna sesiyle eşlik etti. Gitarıyla buluşan Onur, duygularını gitarıyla paylaşmıştı.

Kuşlar ve gitar Onuru yeniden hayata bağlarken, Semra Hemşirenin desteği hayatına bir renk katmıştı. Günleri güzel geçiyor, her geçen gün fiziksel ve ruhsal olarak daha iyiyeye gidiyordu. Kendine güven duymaya başlamıştı.

Semra Hemşire, Onurdan hoşlanıyor, onun kendisine karşı duygularını anlamaya çalışıyordu. Onur’da aynı duygular içindeydi. Müzik aralarındaki duygusallığı geliştirmiş, görmeden sevmişti. Bunu ona söyleyecek cesareti yoktu. İncitmekten ve kaybetmekten korkuyordu.

Semra hemşire odadan çıktıktan sonra sırt üstü yattığı yatakta neler yapabileceğini düşünmeye başladı. Avukat olmak için görmeyen gözlerini engel gördü. Birden aklına görmeyen avukatlar geldi. Özel eğitim alabilirim diye düşündü. Bunları başarabilecek donanımına sahip olduğunu, anımsadı. Biri başarmışsa bende başarırım diye içinden geçirdi. Kendine güveni geldi ve kararını verdi. Başaracaktı.

Geçen günler içine birbirine daha çok yakınlaşmışlardı. Onur’un duygularını açamayacağını anlayan Semra Hemşire sevildiğinin farkındaydı. O bir psikologdu. Bedenin de dili vardı ve o bunu davranışlardan anlayabiliyordu. Karar verdi. Bunu kendisi yapacaktı.

O sabah yine kuşlar penceredeydi. Onur, kuşları dinledikten sonra, bir parça çaldı, Semra Hemşire dayanamadı, duygularını açtı. Birbirine sarıldılar. Uzun süre öyle kaldılar.

Tedavisi biten Onur taburcu olmuş, Semra Hemşire ile evlenmişti. Uzun bir zaman sonunda, özel eğitimle okuma sorununu çözmüş, acı ve karamsarlığa teslim olmamış, tam tersine, geleceğe umutla bağlanmış, kendine olan güvenini yeniden kazanmıştı. Mutluydu.

Tüm enerjisini sarf etmek, paylaşmak, birilerine faydalı olmak istiyordu. Amacına ulaşmak için büyük gayret içinde Stajını tamamladı, avukatlık hakkını elde etti. Şimdi; hayatta başkaları adına da mücadele etmeye, çaresizlere çare olmaya hazırdı.

O akşam Onur, eşiyle görüştü. Bunca varlığı kendisine bırakan ailesine hayırlı bir evlat olduğunu göstermeye kararlıydı. Bu güne gelmesinde, kendisine fayda sağlayan insanlara karşı sorumluluğunu yerine getirmeliydi. Görmeyen engelli insanları ücretsiz savunacak, onların daha iyi koşullarda toplum içinde üretken olmalarına çaba sarf edecekti. Bunu gerçekleştirmek için sonuna kadar mücadele etmek amacındaydı. Eşi bu onurlu ve asil kararını mutlulukla karşıladı, onu kutladı. Düşündüklerini gerçekleştiren Onur, hayattan keyif alıyordu. Eşi her gün onu işine bırakıyor, akşamda birlikte eve dönüyorlardı. Kısa zamanda başarılı bir avukat olmuş, adı sık sık medyada haber yapılmıştı.

En çok keyif aldığı iş; eşiyle tatil günleri birlikte alışveriş merkezlerini gezmek, dolaşmak, spor merkezlerinde birlikte vakit geçirmektir. Bir Pazar günüydü. Kalabalık bir caddede yürüyorlardı. Elindeki bastonu ona kolaylık sağlıyor, gerekli zamanlarda eşi de destek oluyordu. Kaldırımında yürürken, sadaka isteyen bir adam sesi duydu. Durdu.

Elinde beyaz bastonu ile dilenen adamın önünde durması, gelip geçenlerin ilgisini çekmişti.

Onur, başların kendilerine döndüğünü görmüyordu. Elini cebine soktu. Para çıkardı ve dilenen adama uzattı. Parayı alan adam genç ve sağlamdı. Sadece çömelmişti. Oysa sadaka verenin gözleri görmüyordu. Engelli bir insanın, engelsiz birine destek olması izleyenleri şaşırtmıştı.

Orada bulunanların şaşkın bakışları arasında, eşiyle yoluna devam etti. Yürürken:

<< O adama neden para verdin, sağlamdı. Belli ki tembellikten dileniyor. >>

Onur gülümsedi.

<< Ben engeli aştım. Engelsizim. O bir Engelsiz engelli Parayı bir mesaj olarak verdim. Bakalım anlamış mı yarın geçerken göreceğiz. >>

<< Beni şaşırtıyorsun. Seninle gurur duyuyorum, benim engelsiz aşkım. >> diyerek, sarıldı, yürümelerine devam ettiler.

Ertesi gün tatildi. Aynı caddeden, aynı saatlerde geçtiler. Ne o gün ne de daha sonraki günlerde bir daha dilenciye görmediler. O, gelmemişti. Gazetenin birinde, dilenciye sadaka verirken çekilen fotoğrafı günlerce medyada haber oldu. Toplumsal duyarlılığı tetiklemiş, göz ardı edilen bir olay gündeme gelmişti. Semra Hemşire gazete haberlerini eşiyle paylaştı. Gülerek:

<< Dediğin gibi. Mesajı almış olmalı. >>

<< Güzel haber. Bir kişiyi doğru yola yönlendirmiş olduk. >>

Onur avukatlığın yanı sıra konferanslarda veriyordu. O gün vereceği konferansın temasını, dilenen sağlıklı adam, aklına getirmişti.” Engelli engelsizler ile engelsiz engelliler” hakkında konuşacaktı. Uzun bir söylevden sonra, konferansını; “... Ülkede; engelli olduğu sanılan engelsizler mücadele ederek çoğalırken,“ maalesef engelsiz engellilerde miskinlik ederek çoğalmaktadır ve engelli engelsizlere muhtaç duruma düşmektedirler. Tek çare; engelli engelsizlerin çoğalmasını sağlamak “ diyerek tamamladı.

“ Engelli sorunlarına dikkat çekmeyi başarmış, amacına ulaşmıştı. Medyada günlerce konuşuldu, tartışıldı, yetkililerin konu ile ilgili demeçleri olumlu işaretlerin habercisi oldu.

Konferanslar da Onur’a yeterli gelmiyordu. O daha büyük bir mücadeleye karar verdi. Avukatlığın yeterli olmadığını değerlendirdi. Siyasete atılacak, projeler geliştirerek daha etkin faaliyet gösterecekti.

“Engelli engelsizlerin çoğalmasının”, “ Engelsiz engellilerin azalmasını sağlayacağını” öğrenmişti. Eşi ile düşüncelerini paylaştı. Onun desteğini aldı. Siyasete atılmak için genel seçimleri beklemeye ve projelerini hazırlamaya başladı. Ofisinde geceleri geç saatlere kadar yanan ışıklar, onun bu işe ne kadar gönül verdiğini gösteriyordu.

21.03.2013

Mustafa Savaş KAVUNCUOĞLU
(Takma Adı: Akad ALPSOY)